

THRENODIAM

super

Immature obitu

LUDOVICÆ ELISABETHÆ

Nobil. Spectabilis atque Consultissimi

DOMINI

ANTONII CZIMMERMANNI

Iudicij Palæopolitani Assessoris gravissimi

FILIO LÆ

An. 1693. die 5. Maji natae

Anno 1700. die 28. Decembris denatae

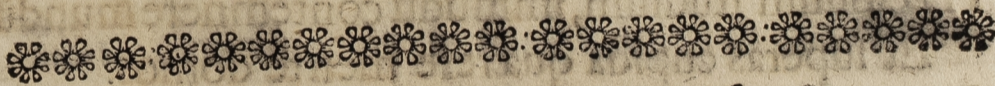
&

An. 1701. die 3. Ianuar. Mariano Majorum sepulchro

pie illatae mæroris testandi ergo

Ipsa die funerationis scripserunt

E Gymnasio Thoruniensi

E Chalcographeo Thoruniensium.

276

NOs miseros ! quam præcipites labentia casus
Secla petunt ! quantis vita subacta malis !
Quam brevis hæc hominum vita est, sudoreq; plena !
Quam celeri transit gloria vana pede !
Tempora mutantur, sic nos mutamur in illis :
Fata, rotâ variâ, versa reversa vides.
Anni finis erat; finem posuisse malorum
Haut potuit Lachesis, sed ruit usque fera.
Heu ! hesternâ dies amplam virtute senili
Extulerat viduam ; nunc nova busta parat.
Mutua vota damus, redduntur vota benignas
Ast Tibi, *mæste Parens*, tristia verba damus.
Dum tua Filiolæ justis virtutibus auctæ
Fata gemenda gemo, fata ferenda fero.
O si virtutem viventis nectere versu
Dixisses, numeris aptior illa foret !
Si viventis adhuc potuissem dicere laudes,
Cresceret in longos gloria viva modos.
Curreret in metrum Pietas sincera, fidesque,
Queis *Ludovica* fuit condecorata piè.
Prima sacras illi devote volvere Chartas,
Fundere prima preces sollicitudo fuit.
Præcipuum studium, immūdū contemnere mundū
Et superas cupida quærere mente domos.
Sic vanæ fugit terræ commercia, postquam
Æternas avido pectore captat opes.
Sic vitæ sprevit fallacis gaudia, postquam
Æterno Christi flagrat amore frui.
Quid mihi vobiscum vanæ ludibria fortis ?
Dixit ; me cælo præmia magna manent,
Quid mihi vobiscum splendor popularis, opesque ?
Divitias veras nunc ego tota lego.

Quid

Quid mihi vobiscum fragilis fortuna, favorque?
Blandula me Christi dextra favore fovet.
Dixit, & in Domino tranquilla pace quiescit,
Cum nos cum pravis belligeramus adhuc.
Nempe, ubi magnetis vim ferrea linea sensit,
Magnetem sequitur linea tacta suum.
Possidet illa poli cœlestes divitis aras,
Aspectu fruitur, colloquioque DEI.
Hic ubi certa manent sanctas solatia mentes,
Et fidei plenæ præmia certa manent.
Ergo, *mæste Parens*, & gloria viva Virorum
Qui sibi de studijs nomen & omen habent:
Invideas minime cœlestis munera strenæ
Natae defunctæ, quæ modo læta capit.
Ipse Deus sortem hanc meliori sorte repenset,
Et recreet votis quæ cecidere suis.
Faxit! ut optatâ cumuletur biga sororum
Sorte, GEORGI fors lætior alta petat!
Nos vero mortis teneat meditatio crebra,
Sic non errabit pesque manusque viâ.

M. Martinus Böhmi Pr. Publ. & Vifit.

PArvula sicne tuos contemnis Virgo penates?
Num sic fastidis limina grata Patris?
Ecce stupet Mater, Frater, svavesque Sorores,
Queis tecum placidè ludere dulce fuit.
Verba oris fuerant tua multo nectare tincta,
Quali uti Cœlo Numina sancta solent.
Rifus erat placidus, qualem dant cymbala rifum,
Vel quando excelsus vertitur orbe Polus.
In Majo vidi cana inter lilia stantem,
Nescivi num tu, lilia num fuerint?
Si flores inter vidisset Flora Quiritum,
Dixisset credo: *Est Flosculus iste meus.*

Accessi propius, nisi te vox proderet osque,
Iurassem: *Video Lilia non hominem.*
Ille tibi candor vultu facieque resedit,
Ut flos hic vellet cedere nixque tibi.
Si quis vidisset lectas ex omnibus oris
Frontes virgineas, diceret: *Ista placet.*
Cedite fucati vultus & amicta dolosis
Illecebris facies, cedito picta cutis.
Innumeros homines capit hæc infana voluptas,
Ut volucres auceps ilice dulce canens.
Numina si teneram voluissent crescere Cœli,
Ludvicam nostram, credo, Atalanta foret.
O utinam posset suavem pro corpore florem
Linquere, nil isto pulchrius orbe foret.
Iam corpus sine mente Patrum deponere sepulchro,
Care Pater, Cœlum Filia mente tenet.
Gaude conjugij quisquis das pignora Cœlis
Talia, quique potes munera redde Deo.
Agricolæ doleant pereunt dum grandine messes,
Gaude qui Cœli pignora sede locas.

Paucis istis dotes natura

Virginis parvula deser.

Johannes Rezik Prof. Publ.

& Visitator.

1 no. 113066

11/11/77